

ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΤΗΤΑ

Καλή και άγια ή φροντίδα του Ανκείου των Έλληνίδων να θυμίζει κάθε χρόνο στον κόσμο τη μεγάλη κοινωνική σημασία του ρόλου της γυναίκας ως μητέρας. Έκείνο όμως που δεν μπορέσαμε να καταλάβουμε είναι ή προσπάθεια να γίνει μια διαστολή μεταξύ του φεμινιστικού αγώνα και της προστασίας της μητρότητας. Αυτό τολάχιστο φαίνεται από ένα άρθρο της 22 Ιανουαρίου ε. ε. στα «Αθηναϊκά Νέα.» Η άρθρογραφία αυτή, που δεν έχει καν υπογραφή, δε βαρύνει, βέβαια το Λύκειο. Έπειδή όμως τα πράγματα συγχέονται κατά τρόπον αξιοθρήνητο στον τόπο μας, είναι ανάγκη να τα ξεκαθαρίσουμε κάθε τόσο, για να λείψουν αυτές οι παρεξηγήσεις που διαρκώς μετατοπίζουν τα απλούστερα ζητήματα.

Η διαστολή αυτή μεταξύ φεμινισμού και προστασίας της μητρότητας δείχνει το λιγότερο στοιχειώδη άγνοια των άρχων και των επιδιώξεων του φεμινιστικού αγώνα.

Τί ζητά ο φεμινιστικός αγώνας; Ζητά πρώτα-πρώτα πολιτικά δικαιώματα για τη γυναίκα.

Γιατί;

Γιατί τη μητέρα που την εξυμνεί και τη θεοποιεί και τη βραβεύει ή κοινωνία, δεν τη λογαριάζει καν ως

άνθρωπο ή πολιτεία. Γιατί ή «Α.Μ.ή Μητέρα», όπως την τιλοφορεί το άρθρο που αναφέραμε, δεν έχει καν το δικαίωμα να έχει γνώμη για την ανατροφή των παιδιών της, ούτε για τους νόμους που θάποφασίσουν για την τύχη των παιδιών της, για την υγεία τους, για την εκπαίδευσή τους, για τη ζωή ή το θάνατό τους. Ποιός πήρε ποτέ την άδεια της μητέρας για να στείλει τα παιδιά της στον πόλεμο και να της τα γυρίσει από το μέτωπο κουτσά, κουλά, τυφλά, φθισικά, αν γλυτώσουν από το χάρσο;

Ο φεμινισμός ζητά να δώσει στη μητέρα την εξουσία που της αφαιρεί ή πολιτεία και που την αντικατασταίνει με δυθυράμβους και με λιβανιστά άχρηστα γι' αυτή και για τα παιδιά της.

Ο φεμινισμός ζητά να εξυψώσει στην αληθινή της θέση τη μητρότητα και να την κάνει σεβαστή, είτε έχει είτε δεν έχει εδλογηθή από την εκκλησία.

Ζητά να μοιραστή κι ο πατέρας το βάρος του παιδιού του που γεννήθηκε δίχως στεφάνι κι όχι να μένει ολόκληρο στη φτωχή μητέρα που έχει νάντιμετωπίσει άκομα και την περιφρόνηση της κοινωνίας, αν όχι και το μαχαίρι του Ξνιμου (!) αδερφού.

Ο φεμινισμός ζητά να έχει ή παντρεμένη γυναίκα

τὸ δικαίωμα νὰ ἐργάζεται ἐπαγγελματικὰ κι ὄχι ὅπως τὸ θέλει ὁ ἀστικός μας κώδικας, νὰ χρειάζεται τὴ συναίνεση τοῦ συζύγου της, πὸν μπορεῖ νὰ γὰι ἕνας ἀνισόρροπος, ἕνας ἐγωϊστής, νὰ τὴ θέλει σκλάβο του καὶ νὰ ὑποφέρουν γι αὐτὸ πρῶτα πρῶτα τὰ παιδιὰ του.

Αὐτὰ ζητᾷ ὁ φεμινισμὸς γιὰ τὴ μητέρα. Ὁχι διθυράμβους, ὄχι λιβανωτὰ, ὄχι ἐλεημοσύνες πὸν ἐξευτελίζουν. Ἀλλὰ **ἀξιοπρέπεια, ἰσότητα** μὲ τὸν ἄντρα στὴν **πολιτεία, ἰσότητα** μὲ τὸν ἄντρα στὴν **οἰκογένεια, ἰσότητα** μὲ τὸν ἄντρα στὴν **ἐργασία**. Κι ἂν ἐπιτέλους ἐπιμένετε νὰ δίνετε βραβεῖα, ἐκεῖνο πὸν θὰ ὠφελῶσε πολὺ περισσότερο τὴ μητέρα θὰ ἦταν νὰ δίνετε τὸ χιλιάριο στὸν καλύτερο πατέρα. Οἱ μάνες δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ βραβεῖα γιὰ νὰ ἀγαποῦν τὰ παιδιὰ

τους. Καλὸ θὰ ἦταν νὰ συνηθίσουν νὰ τὰ λογαριάζουν κάπως περισσότερο καὶ οἱ πατέρες. Κι ἐπειδὴ εἶναι τόσο λίγοι πὸν νοιώθουν τὴν ἐδῶνὴ καὶ τὴ στοργὴ γιὰ τὸ παιδί τους. Ἄς τοὺς τὸ καλλιεργήσουμε αὐτὸ τὸ αἶσθημα μὲ μερικὰ βραβεῖα ἀφοῦ ὁ νόμος εἶναι ἀνίσχυρος ἢ καὶ ἀδιαφορεῖ νὰ τοὺς ἐπιβάλλει τὰ καθήκοντά τους.

Αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ καλύτερη κι ἀποτελεσματικώτερη προσοσιασὶα τῆς μητρότητας.

Καταλάβατε τώρα τί θὰ πῆ φεμινισμὸς ;

Εἶμαι βέβαιη πὸς τὸ Λύκειον Ἑλληνίδων συμφωνεῖ μαζί μας,

Αὔ. Θ.